

בית המשפט המחוזי מרכז

ת"א 8968-06-08 ניו ג'ינס בע"מ ואח' נ' רנואר אופנה ייצור ושיווק (1993) בע"מ ואח'

בפני כב' השופט אברהם יעקב
תובעים1. ניו ג'ינס בע"מ
2. ציון זקרי

נגד

נתבעים

1. רנואר אופנה ייצור ושיווק (1993) בע"מ
2. אס אדום רשת אופנה בע"מ
3. קבוצת גולף א. ק. בע"מ**פסק דין**

זוהי תביעה למתן צו מניעה קבוע, למתן חשבונות ולפיצוי כספי בסך 3,000,000 ₪ בגין שימוש מפר שעושות לכאורה הנתבעות בסימני המסחר הרשומים של התובעת (סימן מסחר מעוצב שמספרו 172937 וסימן מסחר לא מעוצב שמספרו 172939 (להלן: "סימני המסחר")).

התובעת היא חברה העוסקת בייבוא, עיצוב, ייצור שיווק ומכירה של מוצרי הלבשה. פעילותה העסקית של התובעת מתנהלת תחת שם המותג "CARGO" ושם זה מוטבע על כלל מוצרי הלבשה של התובעת, החנויות שבהן נמכרת מרכולתה ומסמכיה העסקיים. התובע 2 הינו הבעלים של התובעת ועל שמו רשומים סימני המסחר נשוא התובענה. הנתבעות הינן חברות מאוגדות כדין בישראל, העוסקות אף הן בתחום הלבשה והאופנה.

על פי האמור בכתב התביעה, ביום 31/07/05 המחה התובע את זכויות השימוש הבלעדיות בסימני המסחר נשוא התובענה לתובעת. סימני המסחר מוכרים היטב בתחום מוצרי הלבשה וההנעלה ומקנים לתובעים את הזכות לשימוש ייחודי נרחב מכוח סעיף 46 וסעיף 46א **לפקודת סימני מסחר (נוסח חדש)**, תשל"ב-1972. התובעים טוענים כי הנתבעות מפרות את זכויותיהם הקנייניות בסימני המסחר הרשומים בארבעה אופנים אשר באים לידי ביטוי במספר רב של דגמים מתוצרתן של הנתבעות:

- א. הנתבעות מטביעות את סימן המסחר המפר על גבי הבדים של מוצרי הלבשה מתוצרתן.
- ב. הנתבעות מצמידות למוצרי הלבשה מתוצרתן תוויות עליהן מוטבע ומודפס הסימן המפר.
- ג. הנתבעות 3 מצרפת למוצרי הלבשה מתוצרתה תוויות בד חיצונית תפורה עליה מוטבע ומודפס הסימן המפר.

ד. הנתבעות 1-2 מוכרות מוצרי הלבשה מתוצרתן כשעל גבי תג המחיר מודפס בעברית תיאור המוצר "קרנול" באופן המפר את סימן המסחר.

התובעים טוענים כי במעשיהן האמורים הנתבעות מפרות את סימני המסחר, הרשומים על שמו של התובע ואשר זכות השימוש הבלעדית בהם נתונה לתובעת, ועשות שימוש מפר בסימנים הדומים עד כדי הטעיה לסימני התובעים. לטענת התובעים במעשיהן מעולות הנתבעות בעוולה של גניבת עין ומטעות את ציבור הצרכנים לחשוב כי מוצרי הלבשה הנמכרים על ידן שייכים למעשה לתובעים. נוסף לעילות אלה, טענו התובעים לעילות תביעה נוספות המתקיימות במעשיהן של הנתבעות והן: גזל, עשיית עושר ולא במשפט, תיאור כוזב, רשלנות, התערבות בלתי הוגנת והפרת חובה חקוקה בהתייחס לסעיף 1 בחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979 וסעיפים 2(א)(1), 2(א)(6), 2(א)(7), 2(א)(10), 2(ב) ו- 6(א) בחוק הגנת הצרכן, תשמ"א-1981.

טענת ההגנה העיקרית לה טוענות הנתבעות היא כי המונח CARGO הינו מונח שגור ומקובל בענף ההלבשה בעולם כמתאר סוג מסוים של מכנסיים מרובי כיסים, הידועים גם בשם "דגמ"ח". מאחר ומדובר במונח תיאורי הרי שמלכתחילה הוא זוכה להגנה מצומצמת, אם בכלל. הנתבעות טוענות כי אין להפקיע את זכותן לעשות שימוש במונח התיאורי "CARGO" ויש לדחות את טענות התובעים בדבר ייחודיות השימוש.

עוד נטען כי לא קמה יריבות בין התובעת 1 לנתבעות באשר פקודת סימני המסחר מקנה זכויות אך ורק לבעלים רשום של סימן המסחר או לבעל רישיון שימוש רשום בסימן המסחר ואילו בענייננו סימן המסחר רשום על שמו של התובע 2 בלבד ורישיון שימוש כלשהו לא נרשם. מכאן, שלתובעת 1 אין זכויות בסימן המסחר, בוודאי לא זכויות כלפי כולי עלמא. לטענת הנתבעות, זכויותיה הנטענות של התובעת בסימן המסחר מכוח הסכם השימוש בינה לבין התובע 2, כוחן יפה רק ביחסים שבין הצדדים להסכם.

עם הגשת התביעה הגישו התובעים בקשה לסעד זמני, שיוורה לנתבעות להימנע מלעשות כל שימוש בסחורה הנושאת את הסימנים וכן להימנע מלעשות כל שימוש בסימנים בדרכי המסחר. הבקשה לסעד זמני נדחתה בהחלטתי מיום 14/07/08, במסגרתה קיבלתי את עמדת המשיבה 3 לפיה המונח CARGO אינו מונח ייחודי, אלא הוא מונח שגור בעולם האופנה הידוע כמתייחס למכנסיים מרובי כיסים ולולאות (מכנסי דגמ"ח). קביעתי התבססה בין היתר על עדותו של מר ליאור זיקרי, אשר העיד מטעם התובעים, לפיה המונח קרגו הוא מונח לוועזי המתאר מכנסי דגמ"ח. מטעם זה קבעתי, כי התובעים אינם יכולים לנכס לעצמם את המילה המדוברת או הכתובה כאשר השימוש שנעשה בה הוא לצורך תיאור המוצר שאליו היא מתייחסת. בקשת רשות ערעור שהגישו התובעים על החלטה זו, נדחתה.

מבין שלל הטענות המשפטיות שנטענו בכתב התביעה, בסיכומיהם בחרו התובעים להתמקד בעילת תביעה אחת שעניינה הפרת סימני המסחר הרשומים של התובע 2. יתר עילות התובענה הועלו

בסיכומים רק על דרך האזכור ולמעשה כמעט ונזנחו. מנגד העלו התובעים, לראשונה בסיכומיהם, טענת גרם הפרת חוזה כנגד הנתבעים, טענה אשר כאמור לא בא זכרה בכתב התביעה. התובעים טענו כי אין הם מנועים מלהעלות טענה זו לראשונה בסיכומיהם מאחר והמסכת העובדתית שהוכחה בפני בית המשפט מקימה עילה זו לזכותם והם סומכים את טיעונם על תקנה 74(ב) **לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984** (להלן: "התקנות").

טענה זו של התובעים דינה להידחות.

תקנה 74(ב) קובעת כי בעל דין רשאי להביא בכתב טענותיו כל הוראת דין שהוא מתכוון להסתמך עליה, אולם הוא אינו מנוע מלהסתמך על הוראת דין כאמור מחמת שלא הביא אותה בכתב טענותיו. הטענה כי פעולותיהם של הנתבעים מהווה עוולה של גרם הפרת חוזה היא טענה עובדתית חדשה והיא אינה משום 'הוראת דין' שרשאי בעל דין, אך לא חייב, לפרטה בכתבי טענותיו. מקום שבו מתכוון בעל דין לתבוע בגין עילה מסוימת, עליו לפרט את עובדותיה בכתב טענותיו (תקנה 9(5) ותקנה 71(א) בתקנות), על מנת שיוכל בעל הדין שכנגד להתגונן מפניה כראוי. טיעון עובדתי חדש העולה לראשונה בסיכומים, מפתיע את הצד שכנגד, לא מאפשר לו להתגונן מפניו ומהווה הרחבת חזית אסורה.

למעלה מן הצורך יצוין כי התובעים לא טענו, וממילא אף לא הוכיחו, כי הנתבעות ידעו על קיומו של הסכם כלשהו בין התובעים או כי גרמו ביודעין להפרתו, כך שגם לגופו של עניין יש לדחות את טענתם בדבר גרם הפרת חוזה על-ידי הנתבעות. הסכם זה, המעניק לתובעת רישיון שימוש בסימן המסחר, לא הובא לרישום ונותר בידעית הצדדים החתומים עליו בלבד. משלא נרשם על שם התובעת רישיון שימוש בסימן המסחר, ומאחר והפקודה אינה מקנה זכויות אלא לבעלים רשום של סימן מסחר, הרי שלא קמה יריבות בין התובעת 1 לנתבעות ומטעם זה יש לדחות את תביעתה. התביעה הראויה להתברר היא תביעתו בעל סימן המסחר הרשום – הוא התובע 2 (להלן: "התובע").

מאחר והתובע בחר למקד סיכומיו בעילת הפרת סימני המסחר אמקד אף אני את הדין בעילה זו. השאלה הטעונה הכרעה בענייננו היא מהו היקף ההגנה שיש להעניק לסימני המסחר של התובע והאם השימוש שעשו הנתבעות במונח CARGO מהווה הפרה של סימנים אלה.

הפרת סימני מסחר – המסגרת הנורמטיבית

בסעיף 1 **בפקודת סימני מסחר (נוסח חדש), התשל"ב-1972** (להלן: "הפקודה") הוגדרה הפרה של סימן מסחר רשום, בחלק הרלוונטי לענייננו, כך:

"הפרה – שימוש בידי מי שאינו זכאי לכך – (1) בסימן מסחר רשום או בסימן הדומה לו, לענין טובין שלגביהם נרשם הסימן או טובין מאותו הגדר; ..."

עוד בסעיף ההגדרות שבפקודה, הוגדר המונח "סימן מסחר" כך:

"סימן המשמש, או מיועד לשמש, לאדם לעניין הטובין שהוא מייצר או סוחר בהם".

מלשון הסעיף עולה כי סימן המסחר נועד ליצור זיקה בין טובין הנושאים את סימן המסחר לבין מקורם, תוך אבחנה בין מוצריו של עוסק אחד לבין מוצריהם של עוסקים אחרים. דיני רישום סימני המסחר, השימוש בהם והפרתם, כפי שנקבעו בהוראות הפקודה, נועדו להגן על שם מסחרי שהיה לקניינו של אדם, על המוניטין שרכש לו בעשותו שימוש בשמו וכן להגן על האינטרס שיש לציבור במניעת הטעיה עקב שימוש בלתי מורשה בסימן המסחר (ע"א 3559/02 מועדון מנויי טוטו זהב בע"מ נ' המועצה להסדר ההימורים בספורט, פ"ד נט(1) 873, 877 (2004) (להלן: "עניין טוטו זהב").

דיני סימני המסחר מעניקים לבעל סימן המסחר זכויות קנייניות בו, עם זאת מטרתם העיקרית אינה בהגנה על אינטרסים קנייניים אלה, כי אם בעידוד התחרות ההוגנת במסחר ומניעת תחרות בלתי הוגנת.

עמיר פרידמן כותב בספרו **סימני מסחר – דין, פסיקה ומשפט משווה** (מהד' שלישית -2010) 824 כי

"פקודת סימני המסחר נועדה לשמור על הצרכן מפני תחרות בלתי הוגנת ובלתי מבודלת. האינטרסים של בעל סימן המסחר אינם הגרעין הרעיוני של דיני סימני המסחר. בכדי שבעל הסימן הרשום יוכל לתבוע את הגורם שהפר את זכותו הקניינית, על בעל הסימן להוכיח שהשימוש בסימן הנטען כמפר, עלול להוביל לקיומה הפוטנציאלי של סכנת ההטעיה".

תכליתו של ההסדר בעניין הפרת סימני מסחר הינה כפולה: מחד, הגנה על הציבור מפני הטעיה ומאידך, הגנה על היחיד מפני פגיעה בקניינו ובמוניטין שרכש. לפיכך, אף בתביעות הפרה נדרש התובע להוכיח כי הסימן האחד דומה לשני עד כדי הטעיית הציבור. המבחן אשר אומץ בפסיקה לצורך בחינת ההפרה הוא מבחן "הדמיון המטעה", הוזהר לזה המקובל במקרים של גניבת עין. עם זאת, על אף הזוהר במבחנים, קיים בכל זאת שוני מהותי בין המקרים הנעוץ בכך שבעוד שבעולות גניבת עין בודקים אם מכלול מעשיו של העוסק גרמו להטעיה ביחס למקור המוצר, הרי שבתובענה בדבר הפרת סימן מסחר מכוונת הבדיקה אך ורק לקיומו של דימיון מטעה בין הסימנים עצמם (רע"א 5454/02 טעם טבע 1988 טיבולי בע"מ נ' אמברוזיה סופהרב בע"מ, פ"ד נו(2) 438, 450 (2003)).

רישום סימן מסחר מעניק לבעליו את הזכות לעשות שימוש בלעדי בסימן, תוך הפקעתו – בהקשר המסחרי – מנחלת הכלל. כך, בהגנה על סימן המסחר נדרש איזון בין האינטרס של בעל הסימן להגן על קניינו ועל המוניטין שרכש לבין אינטרס הציבור לחופש עיסוק ולחופש ביטוי (עניין טוטו זהב, 888). היקף ההגנה לה זוכה סימן המסחר נגזר מאופיו ומקובל להבחין בין ארבע קטגוריות של שמות או מונחים המשמשים במסחר, בהתאם למידת ההגנה המוענקת להם: שמות גנריים – אשר לא זוכים להגנה כלל; שמות תיאוריים – הזוכים להגנה מעטה ובמקרים נדירים; שמות מרמזים – הזוכים להגנה מוגברת; שמות שרירותיים או שמות דמיוניים – הזוכים להגנה הרבה ביותר (ע"א

5792/99 תקשורת וחינוך דתי-יהודי משפחה (1997) בע"מ – עיתון "משפחה" נ' אס.בי.סי.פרסום, שיווק וקידום מכירות בע"מ – עיתון "משפחה טובה", פ"ד נה(3) 933, 943 (2001) (להלן: "עניין משפחה טובה").

ביחס להיקף ההגנה המוענק לשמות תיאוריים נקבע בעניין טוטו זהב (עמ' 889) כך:

"... ההגנה הניתנת לשמות מסחריים נעה בין שני קצותיו של מתחם רחב. ההגנה הרבה ביותר ניתנת לשמות שרירותיים או דמיוניים, אשר הם מובחנים מטבעם בהיותם פרי דמיונו של ההוגה אותם לשם זיהוי טובין מסוימים ... בקצה האחר של המתחם מצויים השמות התיאוריים שאינם זוכים להגנת הפקודה כלל, שכן הם מצביעים במישרין על תכונות הטובין, על טיבם ועל אופיים, וכשם שיש בהם כדי לתאר טובין מסוימים אלה, כך יוכלו לתאר גם טובין דומים אחרים מאותו הגדר, בעלי תכלית דומה או זהה. לפיכך הכלל הוא כי אין מקום לגרוע שמות מתארים מן השפה השגורה, להפקיעם מרשות הציבור ולנכסם לטובין מוגדרים, אלא אם רכשו במהלך השימוש בהם אופי מבחין".

בע"א 4116/06 GATEWAY INC. נ' פסקול טכנולוגיות מתקדמות בע"מ (לא פורסם, 20/06/07)

נקבע כך:

"סימן הנוטה לקוטב התיאורי הינו סימן חלש לאור שני השיקולים: הן האינטרס הצרכני והן האינטרס הציבורי של חופש הביטוי. משעה שרכש הסימן התיאורי אופי מבחין הוא הצליח לרפא באופן חלקי את חולשתו שכן כעת ציבור הצרכנים ידע לקשר בין הסימן לבין יצרן פלוני. אך עדיין הבעייתיות שבהגבלת חופש הביטוי המסחרי אינה מקבלת מרפא וההגנה על הגבלה זו תהיה מצומצמת. על כן מסקנתנו היא כי היקף ההגנה לה זכאי סימן מסחר רשום בעל מאפיינים תיאוריים, דהיינו סימן מסחרי חלש, הינו מצומצם על אף היותו רשום".

הכלל הוא, אם כן, כי סימן מסחר מתאר לא יזכה להגנה, שהרי אין זה ראוי להפקיע מונח תיאורי מנחלת הכלל. חריג לכלל ימצא מקום בו רכש בעל הסימן אופי מבחין לשם הטובין, המייחד אותו מיתר הטובין בני מינו. במקרה כזה יכול בעל הסימן שיזכה בהגנה על סימנו, עם זאת, היקף ההגנה שיוענק לו יהיה מצומצם.

מן הכלל אל הפרט-

שני סימני המסחר של התובע הם סימנים הכוללים את המילה CARGO. סימן 172937 הוא סימן מעוצב כך שהאות הראשונה במילה, האות C, גדולה ומכילה בתוכה את יתר אותיות המילה. סימן 172939 הוא סימן לא מעוצב.

מעדויות הנתבעות עולה כי המונח CARGO הינו מונח תיאורי השגור בענף ההלבשה ככזה המתייחס למכנסיים רחבים מרובי כיסים או לולאות, הידועים גם כמכנסי דגמ"ח.

העידה על כך הגב' ויקטוריה קס פינקלשטיין, קניינית ומעצבת ראשית אצל הנתבעת 3 (עמ' 4-5 בתצהיר וכן עמ' 9 בפרוטוקול). העיד על כך מר ברקוביץ', מנהל הנתבעת 1 (בסעיף 13 בתצהירו). כמו כן העיד על כך מר סוויסה, יועץ בתחום הטקסטיל אשר הגיש חוות דעת מומחה מטעם הנתבעת 3 (סעיף ד.2. בחוות הדעת). מחוות דעתו עולה כי שימוש במונחים לועזיים בתחום האופנה הינו דבר שבשגרה, גם במקרים בהם קיימים מונחים מקבילים בשפה העברית, זאת בפרט בעידן הגלובליזציה בו אנו מצויים. מונחים לועזיים שונים המתארים פריטי לבוש הפכו שגורים בשפה היומיומית ובין המוכרים שבהם ניתן למצוא את המונחים: טי-שירט, מכנסי ג'ינס, ג'אקט, חליפת טרנינג ועוד רבים אחרים. לדברי העד, גם המונח "קרגו" הוא מונח המתאר פריט לבוש מסוג מכנסיים מרובי כיסים, המאפשרים לשאת מטען רב (להזכיר כי הפירוש המילוני הפשוט למילה CARGO באנגלית הינו מטען או משא). עוד הוסיף כי במהלך השנים, ניכרו השפעות אופנתיות שונות על עיצוב המכנסיים כך שניתן כיום למצוא מכנסי קרגו בעלי מאפיינים שונים ומגוונים. כך אמר בעדותו:

"מכנס קרגו הוא מכנס מרובה כיסים ויש לו מאפיינים שונים, אין דגם אחד שהוא "מכנס קרגו" בלבד. יש מאפיינים שונים המשתנים מדגם לדגם ומעיצוב לעיצוב, בהתאם לשיגעון האופנתי.. הרעיון הוא שזה מכנס מרובה כיסים" (עמ' 98 ש' 6-11 בפרוטוקול).

על השימוש המתאר במונח CARGO ניתן ללמוד גם מכך שהנתבעת 3 עושה בו שימוש בפנותה אל היצרן הסיני לשם הזמנת מכנסיים מסוג מסוים וכן מתוך אתרי אינטרנט שונים, זרים וישראליים, בהם נעשה שימוש במונח קרגו לתיאור מכנסי דגמ"ח (נספחים 1 ו-2 לחו"ד סוויסה).

התובע לא הצליח להפריך טענה זו ועדותו של מר זיקרי, שהעיד מטעמו, אך חיזקה אותה. יצויין כי מר זיקרי הותיר בעדותו רושם שלילי, התחמק ממתן תשובות ישירות לשאלות שהוצגו בפניו ועשה כל שביכולתו על מנת להימנע ממתן תשובה ישירה לשאלה בדבר מהות המונח קרגו. מדבריו עלה כי משמעות המונח קרגו והשימוש המתאר בו היו ידועים לו היטב אך הוא עשה מאמץ על מנת להסתיר נתונים אלה.

בעדותו, עמ' 5 ש' 1-4 בפרוטוקול, כך אמר:

"ש. כאשר אתה רואה שפונה קבוצת גולף, ועוסקת בייבוא של מכנסיים והם קוראים להם קרגו. מה להבנתך מבקשת קבוצת גולף מהספק הסיני שלה?
ת. מכנסי דגמ"ח".

עמ' 32 ש' 20-31 בפרוטוקול:

ש. קרגו זה שם קוד למכנסיים?

ת. כן. בין היתר. לכל המכנסיים"

....

ש. המכנס של מר ברקוביץ הוא מכנס קרגו?

ת. לא. מדובר במכנס שיש לו כיסים.

ש. איזה כיסים?

ת. כיסים בצד".

בהמשך עדותו, עמ' 33 ש' 15-14 בפרוטוקול, אמר:

ש. האם קרגו בקרב האופנאים בארץ זה מכנסי דגמ"ח?

ת. יכול להיות שכן, סבירות גבוהה שכן".

בעמ' 57 ש' 21-20 בפרוטוקול השיב העד לשאלת בית המשפט בדבר משמעות המונח קרגו במובן האופנתי ואמר כי "גיתן לשייך את זה למכנסיים עם כיסים".

מדבריו של העד עולה המסקנה הברורה לפיה השימוש במונח קרגו שגור ומקובל, לפחות בקרב העוסקים בענף האופנה, ככזה המתאר מכנסיים עם כיסים. לדידי, אין נפקות לשאלה האם המונח משמש כמונח תיאורי רק בקרב העוסקים בתחום האופנה או בקרב הציבור הרחב. די בכך שהמונח משמש כמונח תיאורי בקרב העוסקים באותו תחום על מנת שתקום זכותם לעשות שימוש במונח זה ואין להפקיעו מנחלת הכלל.

עמד על כך המלומד ע' פרידמן, בהתייחסו להגיון העומד בבסיס הוראת סעיף 11(10) בפקודה האוסר רישום סימן מסחר בגין ביטויים הנהוגים במסחר לתיאורם של טובין ומהותם, בעמ' 315 בספרו:

"סימן המתאר טיב, איכות או מהות של סחורה הנו סימן שנועד לשרת את כלל הסוחרים באותן סחורות. בשל היותו סימן הפתוח לשימוש הכלל, אין למנוע ממתחרים עסקיים ומסחריים, להשתמש בסימן מסוג זה לשם תיאור הטובין המוצעים על ידם לציבור הצרכנים, על ידי הענקת זכות שימוש בלעדית בסימן תיאורי מובהק מינקותו לסוחר פלוני".

משנמצא כי המונח CARGO הינו מונח מתאר, הרי שהוא אינו זוכה להגנת הפקודה, אלא מקום בו רכש הסימן אופי מבחין. לעניין זה כותב פרידמן בעמ' 316 בספרו כך:

"כל אימת שקיימת זיקה הדוקה בין הסימן לבין מהות הטובין הנושאים את הסימן, יהיה על מבקש הסימן להוכיח כי חרף היות הסימן בעל משמעות תיאורית רכש הסימן אופי מבחין במהלך וכתוצאה מהשימוש המסחרי שנעשה בו עד כי הצרכן רואה בסימן כסממן למקור הטובין ולא כתיאור של הטובין".

המבחנים שבאמצעותם ניתן לעמוד על אופיו המבחין של סימן מסחר זהים לאלה המלמדים על קיומו של מוניטין לעוסק. בענייננו, כשל התובע מלהראות כי הסימן CARGO רכש אופי מבחין בקרב ציבור הצרכנים ולמעשה הוכיח את ההיפך. התובע הגיש חוות דעת מומחה מטעם ד"ר מינה צמח, אשר ערכה עבורו סקר שמטרתו לבחון האם המילה "קרגו" ידועה בקרב הציבור הישראלי ואיזו משמעות מייחס הציבור למילה זו. מתוצאות הסקר עולה כי 60.7% מהמרוואיינים קישרו את המילה קרגו עם דבר כלשהו, בעוד 39.3% מהמרוואיינים לא קישרו את המילה עם דבר. מרבית המרוואיינים זיהו את המונח "קרגו" ככזה המתייחס למטען, משלוחים או הובלות ואילו רק מיעוטם קישרו את המונח עם עולם האופנה, אך לא זיהו את המונח עם מי מהתובעים.

בסעיף 2 בסיכומי הוסיף התובע וטען כי ציבור הצרכנים במדינה אינו מכיר את הסימן CARGO בכלל. מכאן, המסקנה בדבר היעדר אופיו המבחין של הסימן, ברורה.

אשר לשימוש שעושות הנתבעות בסימן CARGO - הוכח כי הנתבעות עושות שימוש בסימן על גבי מכנסי דגמ"ח בלבד ולא על גבי פריטי לבוש שאינם מסוג מכנסיים, כך שהשימוש בסימן מצומצם ומשמש לתיאור מכנסיים מסוג מסויים. הן הנתבעת 1 והן הנתבעת 3 עושות שימוש במונח CARGO כשהוא נלווה תמיד לשם המותג של הרשת - "רנואר" או "גולף" בהתאמה. ככל מוצרי הנתבעות, גם המכנסיים הנושאים את הסימן CARGO נמכרים אך ורק בחנויות הרשת, כאשר אין מקום לטעות מצד הצרכן ביחס למקור הטובין אותם הוא רוכש.

כאן המקום להזכיר את הראציונאל העומד בבסיס דיני סימני המסחר שעניינו מניעת תחרות בלתי הוגנת ולא דווקא הגנה על אינטרס כלכלי של עוסק זה או אחר. בת"א (ת"א) 2177/05 SALOMON-ADIDAS נ' גלאל יאסין (לא פורסם, 13/12/10) קבעה השופטת אגמון-גונן, ודבריה מתאימים אף לענייננו, כך:

"אם התפקיד של סימני מסחר הוא למנוע תחרות בלתי הוגנת, היינו, לגרום לצרכנים לרכוש מוצר שלא התכוונו אליו תוך כדי בלבול והטעיה, אין סיבה להגן על סימן המסחר בהעדר תחרות בלתי הוגנת וכאשר אין סכנה שהצרכן יטעה.

סימני מסחר משחקים תפקיד מרכזי ומהווים נדבך מרכזי וחשוב בשיווק ובפרסום. אולם, בהיעדר ניסיון להינות ממוניטין של אחר, בהעדר כל טעות אפשרית מצד הצרכנים וללא בסיס רעיוני של תחרות בלתי הוגנת, תהיה זו פגיעה שאינה נדרשת בנחלת הכלל, להגן על הערך הכלכלי של סימן המסחר ככזה".

בענייננו, אין חשש להטעיית הצרכנים, כאמור, והשימוש שעושות הנתבעות בסימן לצורך תיאור מכנסי קרגו מתוצרתן, הוא שימוש לגיטימי אשר אינו פוגע בתחרות ההוגנת.

אשר לסימן המסחר המעוצב, אין חולק כי עיצובו של הסימן זוכה להגנה מרבית, אולם לא נמצא דמיון בין הסימן המעוצב כפי שנרשם על ידי התובע לבין עיצובו של איזה מן הסימנים המוטבעים

על תוצרתן של הנתבעות. מר זיקרי אף העיד לעניין זה ואישר, ביחס לנתבעת 1, כי היא אינה עושה שימוש בסימן המעוצב (עמ' 29 ש' 26-27 בפרוטוקול). הטענה בדבר הדמיון בעיצובם של הסימנים נזנחה בסיכומים וממילא לא הוכחה ועל כן היא נדחתה.

משדחיתי את הטענה בדבר השימוש המפר בסימן המסחר של התובע ומשקבעתי כי הסימן הינו סימן תיאורי שאין להפקיעו מנחלת הכלל וכי השימוש שעשו הנתבעות בסימן זה נעשה לצורך תיאור מוצריהן הינו לגיטימי ואינו פוגע בתחרות ההוגנת - הרי שיש לדחות גם את יתר עילות התובענה.

לסיום אציין כי מצאתי טעם לפגם בהתנהלות התובעים בהליך זה. בסיומו של הליך הוכחות מפרך, לא נוספו ראיות משמעותיות חדשות לתמיכה בתביעתם, והמצב המשפטי, שהיה ברור כבר בשלב הליך הביניים, לא השתנה. על אף האמור ועל אף המלצת בית המשפט לא השכילו התובעים לחזור בהם מתביעתם ואילצו את הנתבעות לנהל את הליך ההוכחות עד לתומו.

לפיכך, התובעים יישאו בהוצאות הנתבעות ובשכר טרחת עו"ד בסך של 50,000 ₪ עבור הנתבעות מספר 1-2 ובסכום זהה עבור הנתבעת מספר 3, ובסה"כ 100,000 ₪.

המוכירות מתבקשת להמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ז' סיון תשע"א, 09 יוני 2011, בהעדר הצדדים.

אברהם יעקב 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן